

og putte den i sin Lomme, og den Mand, hvem det personligt kan være temmelig ligegyldigt, om Skadeserstatningen bliver større eller mindre, og hvis personlige Interesse det ialtsald ikke berører. Jeg mener, dermed kun, at naar man opstiller den Sætning, at der her er to ligestillede Parter, idet er, denne Sætning ikke sand; men naar en Sætning ikke er sand, og man hygger en Lovbestemmelse derpaa, saa faaer man en forkeert Lov. Det har jeg troet, at burde bemærke med Henhyn til, at man stiller Regjeringens Repræsentant eller Regjeringen som Part, overfor de Skadelidende, i en saadan Vurderingscommission. Det er blevet sagt, navnlig fra den ærede Drdførers Side, at naar nu den her frestaaede Vurderingscommission var nedsat, saa vilde jo naturligtvis Regjeringen til sin Repræsentant eller Advocat, vælge en Mand, som stillede sig overmaade upartiff, og paa et ophøiet Standpunkt; men dertil troer jeg allerede nu at burde bemærke, at jeg for mit Vedkommende, ingenlunde tør love, at jeg vil lade mig lede af dette Hensyn, thi naar Regjeringen og Statskassen bliver stillet hen som en Part, saa er det forbi med den ophøiede og upartiffe Stilling. Jeg troer, at Krigsbestyrelsen med frelst Samvittighed kan give den Embedsmand, som er stillet i Spidsen for Vurderingscommissionen, saaledes, som denne hidtil har været sammensat, det Over at stille sig upartiff. Dette Over har været givet ham, og jeg troer, han har efterlevet det, men i det Dieblif Krigsbestyrelsen er anvist paa ligeoverfor en Advocat, at overtage Statskassens Interesser, saa maa den ogsaa selv lade sig repræsentere ved en Advocat, og saa bør den paa ingen Maade vælge en militair Befalingsmand, som nok kan være upartiff, men som kun vil være en daarlig Advocat, og som paa ingen Maade bør bringes ind i den Stilling, og den Slags Bifaldsamhed. Det gjælder da ogsaa de Skadelidende paa den ene Side, og Statskassen paa den anden Side, net ikke stemmeberettiget Medlem med juridiff Hjelppaa den ene Side, og et ikke stemmeberettiget Medlem med juridiff Hjelppaa den anden Side, — og troe De, da, at de Skadelidende ville træffe det længste Straa

ved denne Maade at forhandle paa? Jeg troer det ikke; jeg troer, at det Betænkelige ved at gaae ind paa et saadant Experiment er, at det vil give disse Forhandlinger en ganske anden Charakter, end de pleie at have, og bør have, og at det vil komme til at gaae ud over de Skadelidende. Det er netop, fordi jeg typer, at det er ligesaa godt Statsens og Krigsbestyrelsens Interesse, som i nogen Andens Interesse, at der tilstaaes de Skadelidte rimelige og fornuftige Erstatninger, at jeg interesserer mig for denne Sag, thi forresten er den i sig selv saa ubetydelig, at jeg meget godt kunde lade den gaae, som den kan; men jeg typer, at man derved vilde indføre et sultstændig forkeert Princip. Det er blevet omstalt, at Forretningsgangen vilde være vanskelig, og det er blevet fremhævet, at Continuiteten vilde gaae tabt. Alt dette skal jeg ikke opholde mig ved, thi disse Sider af Sagen ere allerede, blevne saa udførlig behandlede, at jeg ikke skal gaae nærmere ind paa dem. Jeg har kun gjort disse Bemærkninger for at godtgjøre, at der fra min Side ikke har været nogen Mangel paa Ænske om at komme til Enighed med Udvalget, men vi have staaet saa langt fra hinanden, at jeg ikke har troet at kunne forsvare at opgive det Uendingsforflag, som jeg tidligere har stillet, og hvilket jeg derfor paa det Bedste maa anbefale.

Chr. Timestad: Naar man veed, hvor smaa Erstatningsbeløb der er Tale om i denne Sag, er der ganske vist noget Udseerligt i de mange og lange Discussioner, som den har givet Anledning til, her i denne Sal; men jeg troer, at man iafstent har været noget ubillig i den Maade, hvorpaa man har bedømt Udvalget, og at man ikke tilstræffelig har vurderet den Situation, under hvilken Udvalget kom fram. Det vil erindres, at den høitærede Krigsministers oprindelige Forslag blev forkastet her i Salen med et temmelig beyndeligt Sleertal, som var enigt om, at man ikke vilde have et af Krigsministeriet valgt Medlem til at være Formand for Commissionen. Den høitærede Minister var misforstået med den Maade, hvorpaa Thinget havde taget Sagen ved 2den Behandling; han fast-